

GÖZ ÖNÜNDE NESİL-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (15.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bizim dünyamız, iman dünyamız kitap olarak Kur'an'ın etrafında dönüyor. Peygamber olarak Muhammed aleyhissalatu vesselamın etrafında dönüyor. Akide ve din olarak İslam'ın etrafında dönüyor. İnsan grubu olarak dünyamız ashab-ı kiramın etrafında dönüyor. Çünkü biz, yeryüzünde ümmet-i Muhammed olarak varız.

Ümmet-i Muhammed bir kabile veya yöre, bir zaman adı değildir. Ümmet-i Muhammed belli bir yörüngede din yaşayıp Allah'a ulaşmak isteyenlerin adıdır ve sayısını Allah'ın bilebileceği kadar büyük bir insan grubunu temsil eder. Başı var dibi var. Başında ashab-ı kiram dediğimiz birinci nesil var.

Ashab-ı kiram, insan olarak bizden, bizden sonraki nesillerden herhangi birinden kesinlikle farklı değildir. Ama grup olarak bir yürüyüş yapıyoruz, biz grubumuzun önünden gidenlerin peşinden gidiyoruz. Sokak lisaniyla söyleyecek olursam; "ön tekerin gittiği yerden gidiyoruz biz." Ashab-ı kiram ön teker gibiler. Vagonun çektiği tarafa doğru gidiyoruz. Aynı güzergâhı kullanmadığımız dakikada yörüngemiz değişir.

Ashab-ı kiram, kimlik ve sonuç açısından garantili insanlar. Allah ve Peygamberi, ashab-ı kiramı garanti altına almışlar. Ama kitle olarak; fert fert değil. Onlar "Ümmet-i Muhammed" denen olgunun ön tekeri durumundalar. Onlar da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin çektiği tarafa doğru gidiyorlar. Onlar garantili bir yol kat ettiklerine göre onlardan sonra gelip de yana, sağa, sola, ters istikamete yön çizenler doğru olamazlar. Neden? Çünkü Kur'an, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve tarih, ashab-ı kiramın gittiği istikametini Allah'ın gösterdiği istikamet olduğunu gösteriyor.

Kıyamet gününe kadar "Muhammedun Resûlullah" ile Allah'a iman eden herkes Ebu Bekir'in ve peşindeki on binlerce sahabenin izini sürmek zorundadır. Ön teker ashab-ı kiramdır. Müslümanlar'ın camilerinde, medreselerinde ashab-ı kiram herhangi bir meşhur şairden, yazardan, çizerden sonra gelmeye başladığı her gün ümmet-i Muhammed'in gidiş istikametinde sorun oluşmuş ya da yolda duraklama yaşanmış demektir.

Ümmet-i Muhammed, ashab-ı kiramın izini sürdüğü kadar istikamet üzeredir. Bu izde sorun oluştuğu sürece de istikamette veya gidiş hızında sorun var demektir. Bu nedenle diyoruz ki bizim yörüngemiz, ashab-ı kiramın yörüngesidir. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ümmetiyiz. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelen vahyin pratik şekli ashab-ı kiramdır. Ashab-ı kiramı kaldırdığımız zaman ortada teori olarak bir İslam kalır. Şeytan ve şeytanın adına iş yapanlar ashab-ı kiramdan sonra istedikleri İslam'ı oluştururlar. **Herkesin istediği ve uluslararası güçlere zarar vermeyecek İslam değil, Allah'ın razı olduğu İslam cennete koyacak. Allah'ın rızasının garantili olduğu tek İslam şekli, ashab-ı kiramın İslam'ı ve onların yaşadığı Müslümanlıktır.**

2010'lu, 3010'lu yıllarda, varsa dünyanın ömrü 5000'li yıllarda da 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah'ın pratiği Ebu Zer'dir, Enes ibni Malik'tir, Osman bin Affan'dır, Abdullah ibni Mesud'dur, Âişe'dir, Sevde'dir, Zeyneb'dir... yani ashab-ı kiramdır.

Müslümanlar, ashab-ı kiramı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in tuttuğu derecede tutmayı beceremedikleri kadar pratikleşmiş bir İslam yaşayacaklar. Ashab-ı kiram abartılıp önceki ümmetlerin yaptığı gibi putlaştırıldığı zaman ya da çoluk-çocuk çocuk seviyesindeki insanların Ebu Bekir'i, Ömer'i ve Ali'yi tartıştıkları zamanda, -hangisi olursa olsun- artı veya eksi bakımdan aşağı çekildiği, yukarı çıkarıldığı zaman ashab-ı kiram; İslam ya buharlaşmıştır ya donmuştur. İki hâlde de İslam, Allah'ın istediği İslam değildir.

Tekrar özetliyorum: Ashab-ı kiram -Allah onlardan razı olsun- bu ümmetin ön tekeri durumundadırlar. Onların gittiği istikamet doğru ve uygun olduğunu Allah söylüyor. Peygamberi söylüyor, tarih ispat ediyor. Kıyamete kadar hiç kimse onların blok olarak gittikleri istikamet dışında doğru bir yön iddiasında bulunamaz. Ashab-ı kiramdan daha takva olmak mümkün değildir. Daha büyük niyetler belki taşınabilir ama Allah onaylı, Peygamber onaylı doğruluk mümkün değildir. Sahabelik mümkün olmadığı için Allah'ın vahiy gönderip "razıyım" diyeceği bir bilgiyi elde etmek, kulaklarla duymak mümkün olmadı hiç. Bu sebeple ümmet-i Muhammed bugün ve yarın, tıpkı dünkü gibi, tıpkı Siffin'de ve Cemel'de olduğu gibi, Yermük'te ve Kadisiye'de olduğu gibi, Kudüs gibi, Mekke gibi, Medine gibi ashab-ı kiramı da koruyabildiği sürece İslam iyi durumda demektir.

Ashab-ı kiram isim olarak, değer olarak çoluk-çocuğun ağzına sakız gibi indirildiği zaman, ashab-ı kiramı bir âşik-ozandan bahseder gibi insanların rahat tartışabildikleri ortamlar aslında Resûlullah'ın başarısının tartışıldığı ortamlardır. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in "Emanetimi verdim mi?" sorusuna "aldık" diye cevap verdiler. Allah da "tamamdır bu din" dedi. Alanın ve verenin şahidi Allah; Kur'an bunu böyle belgeliyor. **Yirmi üç yıl üzerine Allah'ın dünyada var olmasını istediği mümin kitleyi Resûlullah, yetiştirdiğine inanarak gitti. Daha sonraki kuşakların ashab-ı kiram üzerinde tartışma açtıkları her gün ve her konu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in işini bitirip, başarıp gidip-gitmediğiyle ilgili bir tartışmadır.**

Müslümanlar şunu diyebilirlerse; "Yahu Efendimiz pek çok şeyi açık bıraktı gitti. Bazı şeyleri beceremedi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem" hâşâ, diyebilirlerse ashab-ı kiramı da tartışabilirler. Çünkü ashab-ı kiram, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in fiilî projesidir, fiilî başarısıdır. Yirmi üç yılda çocuklarının katili olacak insanlardan ve alkolik bir nesilden meleklerle yarışacak bir nesil yetiştirdi. Bunun da şahidi Allah'tır إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا Allah şahit. "Fetih geldi, insanlar grup grup Allah'ın dinine girdiler." اَللّٰهُمَّ اكْمَلْ لِكُمْ دِيْنَكُمْ "Allah'ın dini bugün tamam oldu."

Âdem aleyhisselamdan beri, Allah yeryüzüne peygamber gönderdiğinden beri ilk defa Medine'de Allah'ın muradı gerçekleşti. Peygamberlerinden bir peygamber, Allah'ın indirdiği dini kâmilan oturttu. O kadar oturttu ki kıyamete kadar yetecek kadar.

Ashab-ı kiram, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mucizelerinden bir mucizedir. Yetişme standartları, başarı oranı ve pratik Müslümanlık uygulaması açısından ashab-ı kiram; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in parmaklarının arasından su akması kadar, elinde yemeğin üç kişiye yetecek kadar bir kuzunun çoğalması mucizesinden daha büyük bir mucizedir, Ebu Cehil'in oğlu

İkrime'nin 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' deyip mücahitlerden, şehitlerden biri olmasıdır mucize. Ashab-ı kiramın varlığı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hatemü'l-enbiya -son peygamber- olmayı hak ettiğinin belgesidir.

Blok olarak ashab-ı kiram tartışıldığı zaman tıpkı bir şoförün, "Sen ehliyet almışsın araç sürüyorsun ama torpille mi aldın?" diye itham edilmesi gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem itham edilecek demektir. Elbette Allah bunu kıyamete kadar hiç kimseye yaptırmayacak. Allah Ebu Bekir'i ve ashab-ı kiramı abartıdan ve eksiltmeden muhafaza edecektir. Biraz sonra bunun belgesini göreceğiz.

Bu sebeple, biz ashab-ı kiramı konuşurken sıradan bir konu konuşmuyoruz. İslam'ın kıyamete kadar döneceği yörüngeyi, çizilmiş istikametini konuşuyoruz. Bunun için bizim dünyamız, ümmet-i Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- dünyası ashab-ı kiramın önünü çektiği bir konvoyla dönüyor diyoruz.

Bugüne kadar yaptığımız derslerde ve ashab-ı kiramla ilgili okuduğumuz eserlerde genellikle faziletleriyle ilgili, cihatlarıyla ilgili, çalışmalarıyla ve Müslümanlıklarıyla ilgili konuları ele aldık hep, bugün burada tekrar etmeyeceğiz. Onlar göz önündeki bir nesildiler. Allah'ın murakabesi altındaydılar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem elleriyle yoğruldu. Onun gözü önünde hayat ve Müslümanlık yaşadılar. Ashab-ı kiramın o yönlerini, o mübarek İslam'larını, o Uhud sahnelerini bir kere daha konuşmamıza gerek yok.

Ashab-ı kiram bu ümmetin yörüngesinde ön teker durumunda, yön çizen durumda oldukları için tartışmaları, Avrupa'da Hıristiyanlar'ın, Yahudi hahamların hoca oldukları üniversitelerde, enstitülerde, araştırma kurumlarında İslam'ın ilk neslinin, Resûlullah'ın gözünün önünde yetişmiş neslin üzerinde oryantalistlerin, daha sonra da onların yetiştirdiği talebelerin tezler, teoriler üretmeleri ve sonra da turistin hayatını anlatır gibi ashab-ı kiramla ilgili ileri geri konuşmaları neticede bizim Uhud'daki şehitlerle meşgul olurken Uhud'un değersiz hâle geldiğini fark etmememizle sonuçlandı.

Ashab-ı kiramın bizim yörüngemizdeki ön teker olma boyutunu konuşacağız. Çok değerli faziletlerini konuşmaya gerek kalmadı. Dost ve düşman onları biliyor, hatta Müslümanlar'ın sömürülmesi için bile ashab-ı kiram kullanılıyor. Bir toplantıda Ebu Bekir'in cömertliğini şöyle bir coşup anlattın mı Ebu Bekir'e benzemek için üç lira verecek olan beş lira veriyor, dergiden iki tane alacak olan dört tane alıyor. O dönemi geçmiş olmamız lazım. Zaten herkes Ebu Bekir'in cömertliğini fazlasıyla bile, Ebu Bekir'in yapmadığı kadarıyla dahi anlatmayı biliyor artık.

Ama bu arada abartırken Ebu Bekir sevgisini ya da ashab-ı kiram sevgisini asıl onların peşinden gitme ve onları din önderleri olarak görme kabiliyetimiz ne oluyor, bunu merak etmemeye başladık. **Birisi şöyle cennet böyle huri diye iki şiir yazmaya görsün, Abdullah ibni Mesud'dan kaç asır sonra yaşadığı hâlde Cuma hutbelerinde konu oluyor ama "Abdullah ibni Mesud dedi ki" diye cuma hutbesinde üç söz duymuyoruz. Hâlbuki binlerce sözü var. Ömer bin Hattab'ın nakledilmiş yüzlerce sözü var.**

Demek ki bizim bugün ashab-ı kiramın ağırlığı üzerinden bir ders yapmamız gerekiyor. Onların şahsiyetleri değil kimlikleri, faziletleri, değerleri değil ashab-ı kiramın üzerimizdeki ağırlığını

konuştuğumuz bir ders yapmamız lazım. Bu ağırlıkla oynandığı zaman dara bozulacak, terazinin dengesi bozulacak; bunu vurgulamamız lazım.

Ashab-ı kiramın yerini tasvir eden şemamızda üç kavram, açılım yapılarak önümüze konuyor. Vahiy, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashab-ı kiram. Vahiy, Allah'tan bize gelen mesaj yani Allah demek. Allah'tan bize gelen bu vahyi Abdullah'ın oğlu Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem getirdi. Getirince de doğumhanelerde doğan her çocuğun nüfus kâğıdında kullanma kılavuzu gibi kimseye dağıtılmadı. Cebrail aleyhisselam Allah'tan alıp Muhammed aleyhisselama getirdi. Muhammed aleyhisselatu vesselam da aldı, ashab-ı kiramın üzerinde pratik hâle getirdi.

Dolayısıyla Allah-Cebrail-vahiy-Muhammed aleyhisselamın peygamberliği -tekrar ediyorum: Allah-Cebrail-Muhammed aleyhisselamın kendisine ulaşılan yol olan vahiy ve Peygamber olarak Muhammed aleyhisselam- bu dört şey Arş-ı Âlâ ile Medine-Ravza-i Mutahhara arasında bir bağlantı kanalı gibidir.

Beş-on-bin-on bin değil; yüz bin küsur peygamber, "Ey insanlar!" diye konuşmaya başladı. Ama suya konuştular adeta, konuştukları hava moleküllerinde kayboldu gitti. Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselamın konuştuğu her söz taşa oyulmuş yazı gibi ashab-ı kiramın üzerine yazıldı. Öyle bir yazıldı ki İblis -aleyhillane- bin dört yüz senedir bir kelimesini dahi silemedi. Musa aleyhisselamdan, Davut aleyhisselamdan ve İsa aleyhisselamdan yirmi sene sonra tek bir kelime bırakmadı İblis. Çünkü Allah hiçbir peygambere Enes bin Malik gibi, Âişe gibi, Ebu Bekir gibi vefalı dost nasip etmemiştir. Ashab-ı kiramla oynandıkça oyulmuş taştaki yazıyla oynanmaya çalışılacak demektir.

Elbette Allah'ın kaderini kimse bozamayacak ama taştaki oyuklar çamurla doldurulursa bir yağmurla o çamur gidinceye kadar taştaki yazı okunmayabilir. Kavramlara dikkat edelim: Vahiy ne demek bizim için? Din demek. Allah ile bağımız demek, vahiy sorumlu olduğumuz sistem demek. Dirilirken kıyamet günü ne için ve nerede, neden dirileceğimizin, nasıl dirileceğimizin, sistemimizin adı; vahiy sistemidir. Dinimizin adı vahiydir, Allah ile iletişiminin adı vahiydir.

Bu vahiyden sorumluyuz biz, bu vahiy Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iniyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vahyin ilk muhatabıdır; ilk ve tek örnektir. Başka kimseye vahiy gelmeyecek, gelmesi mümkün değildir. İlk öğretmendir ve ashabının kefilidir. Çünkü biz veya Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ettikten sonraki herhangi bir insan, ashab-ı kiramın aracısı olmadığı bir dini kıyamete kadar öğrenemeyecektir. Ashab-ı kiramı kaldırdığın zaman, insanlığın Allah'la bağını koparmış oluyorsun. Ama ashab-ı kiram olduktan sonra başka hocalar, hacılar, şeyh efendiler, âlimler, imamlar olmasa da olur. Ebu Hanife olmasa Malik bin Enes olur, Muhammed bin İdris olmasa Ahmed bin Hanbel olur... biri muhakkak olur.

Âişe'yi kaldırdın mı İslam'ın aile hayatına ait bütün dosyalarını imha etmiş olursun. Âişe'yi kaldıramazsın; İslam gider, Allah'ın kullarına gönderdiği mesajı kaybolur. Bunun için ashab-ı kiramın kefalet altına alınması lazım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashabının kefilidir.

Ashab-ı kiram kimdir? Ashab-ı kiram vahyin tatbik edildiği ilk nesildir. İlk defa namazdan, oruçtan, hacdan, zinaya cezadan, hırsızlığa cezadan, sadakadan vesaireye kadar insanlıkla ilgili Allah'ın ne kadar emri ve yasağı varsa tamamının ilk uygulaması ashab-ı kiram üzerinde yapılmıştır.

Onların birinci boyutu. Ve ashab-ı kiram bu yükün altına girerken metafizik şartlarda girmediler, beşer içinden bir beşer olarak girdiler.

Belki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için vahye muhatap olmak, yüreğinin yıkanmış olması gibi farklılıklar dikkate alındığında; “Nihayetinde peygamber, miraç görmüş, Cebrail yanı başında, yani beşer ama ilave destekler görmüş bir beşer” denebilir mi? Elbette denir, denebilir, sıradan değil. Tamam, insan. Tamam, yetim bir çocuk. Tamam, yiyor içiyor. Ama Kur’an’a bakıyoruz ki gökler, kâinat hizmetine sunulmuş, koruması olmuş hep. هُوَ الَّذِي آتَاكَ Kur’an “Seni destekledi Allah” diyor.

İnsan; ama Allah melekleri ile hatta tabii dünyanın, coğrafyanın, birtakım kurallarının da ötesinde destekler göstermiş, yürüdüğü yollara bulutlar serilmiş. Bulutun şemsiyelediği birisi. Ama ashabı yüzde yüz bizim gibi, yüzde yüz insanî şartlarda bu yola çıktı. Bunun için biz ashab-ı kiramı önümüzde görürken, “Bizden farklı olmadıkları için takip etmemizde sorun yok” diyoruz. Ashab-ı kiram on beş günlük hızlandırılmış eğitime tâbi tutulup daha sonra da görev yerlerine sevk edilmiş askerî birlik değildir. Üçü beşi sağa sola gönderilmiş olsa bile bilhassa ashabın önder tablosunda bulunan ileri gelenleri yirmi üç sene Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in fizikî göz mesafesi alanında kalmışlardır. Ashab-ı kiram göz önündeki nesildir.

Diploma aldıktan sonra görev merkezine gidip, orada on beş sene öğretmenlik yapıp sonra emekli olmuş kimseler değil. Talebelikleri de görev alanları da her şeyleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in göz mesafesi içerisinde. Ne coğrafî olarak ne de zaman olarak ashab-ı kiram için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle aralarında bir mesafe olmamıştır. Ashab-ı kiram örnek olması zorunlu bir nesildir.

Peygamber aleyhissalatu vesselam, ashabına açık-net, okunur, duyulur, ellenir şeyler üretmiştir. Çünkü ashab-ı kiram, örnek olması zorunlu nesildir. Kıyamete kadar İslam’ın gözle görünür şeklinin olması lazım. Nesillerin Medine’de namaz kılarken Ebu Bekir’i görüyor olması lazımdı. Cihat eden Halid’i gören nesiller şarttı.

Ashab-ı kiram, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in getirdiği İslam’ın pratiğidir. Allah onlardan razı olsun. Namazı, teheccüdü, cihadı, infakı, aşkı, sevgiyi, samimiyeti, vefayı, işledikleri günahlardan dolayı eziyet çekmeyi, kırbaçlanmayı, kollarının kesilmesini, kafalarının vurulmasını, recmedilmelerini, Medine’de konuşmama cezası ile cezalandırılmayı... her türlü pratiği yaşamış bir nesildirler. Onları kaldırdığın zaman papazların istedikleri şekli verdikleri Hıristiyanlık gibi, birilerinin de istedikleri gibi şekillendirebildikleri bir din ortaya çıkar. Ömer sağken bu olmaz. Ali sağken olmaz bu. Ali ruhu, Ömer ruhu yaşatıldıkça da biiznillah gerçekleşmeyecek.

Biz ashab-ı kiramı konuşurken bu nedenle “göz önündeki nesildiler” dedik. Hep görme mesafesi içerisinde kaldılar. Zaten Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in gözlerinin kapandığı günden sonra bir daha sahabe olmak mümkün değil. Bütün bu sözler o mübarek iki güneş gibi duran gözün gördüğü insanlar için, Müslüman insanlar için geçerli.

Önemli bir nokta daha: Ashab-ı kiram, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in gönderilme gayesinin paketlenmiş şeklidir. Yirmi üç yılda Allah Teâlâ’nın “cahiliye” diye isimlendirdiği bir toplumdaki İsrailoğulları’nın peygamberleri gibi bir ordu yetiştirdi Efendimiz. Babasının malını harcayan insanlardan bütün malını bir fakire hibe eden vefakâr, cömert bir nesil yetiştirdi. Kur’an,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mucizesidir. Kıyamete kadar büyük bir mucizedir. Miraç da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mucizesidir. Ama yirmi üç yılda kökten değişmiş bir nesil yetiştirmek insanlık tarihinde ilk ve son defa Medine’de gerçekleşmiştir. Ashab-ı kiram, tablo olarak Muhammed aleyhisselamin kâinat mucizesidir. Biz, miraca çıkarken Burak’la değil de başka bir katırla mı çıktı Peygamber’imiz diye tartışsak ne kadar abes ve onun şahsiyetine zarar veren bir iş yapıyorsak ashab-ı kiramı tartışırken de aynı hatayı işlemiş oluruz, maazallah.

Bu sebeple; ashab-ı kiramın -Allah onlardan razı olsun- Bedir’de “Sür atını arkandan geliyoruz ya Resûlallah!” deyişleri münferit bir hareket olarak elbette göz yaşartan, kalp ürperten, tüyleri diken diken eden bir olaydır. Musa aleyhisselama kavmi, “Git sen orada Allah ile beraber savaş, biz sizi burada bekleriz” dedi; Ensar ise: “Sür atını denize, arkadayız ya Resûlallah!” dediler. Bu fark yeter ama bunu bir menkıbe olarak günlerce, senelerce konuşmak yetmiyor. Onlara “Sür atını arkadayız ya Resûlallah!” dedirten ruh ve bu söylemleriyle oluşturdukları kimlik, bu ümmetin kıyamete kadar koruması gereken voltajının ölçüsüdür. “Sür atını arkadayız ya Resûlallah!” diyenler gibi demek için önümüzde onlar vardır. Yoksa Müslümanlar’ın paralarını toplamak, gençleri heyecanlandırmak ve bizim çalışmalarımızın aktif elemanı hâline getirmek için yapılan propaganda türü çalışmalar değildir bunlar. Aksi takdirde ashab-ı kiramı sırf bu maksatla kullanırsak israf edilmiş olurlar.

İmanın şartları arasında ashab-ı kirama iman etmek diye bir şey yoktur. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Ensar’ı sevmeyene “münafık” diyor. Bu ne gibidir: “Güneş yoktur” dese “deli” diyecekler adama, kalın bir perdeyi cama gerdin mi gün ortası karanlıkta kalıyorsun. Ashab-ı kiram bunun gibidir. İmanın şartlarından değil ama ashab-ı kiram dosyasını masandan çektin mi masan münafık masası olur. İmanın şartlarından ve Müslümanlığın gereklerinden değil ama Müslümanlık o adamlardır. İman onların iman ettiği şeydir.

Ashab-ı kiramın faziletini, büyüklüğünü ve Ebu Bekir’in gökleri yarıp giden o imanını -hâşâ-basit görmek gibi bir gafletle Rabbime gitmek istemem. O değil maksadımız. Yeri geldiğinde saatlerce onların Allah ve Resûlü’nün şahidi olduğu faziletlerini konuşuruz. Ama “Bal güzel, bal güzel, bal güzel, bal güzel, bal güzel...” demenin bir faydası yok. Bal güzel, kavanoz da burada. Sen?

Ashab-ı kiramın tenkis edilmesi yani kadri ve kıymetinin küçük görülmesi münafıklıkla ilgili bir durumdur. Bu ümmetin gelecek stratejileri açısından kendi bindiği dalı kesmektir. Ön vagonla bağlantımızın koparılmasıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadis-i şeriflerini rivayet eden ashab-ı kiram konuşulduğunda, Ali ve Muaviye -radiyallahu anhum cemian- arasındaki mesele konuşulduğunda, ashab-ı kiramla ilgili herhangi bir şey konuşulduğunda ne hissediyoruz? Sen Müslüman değilsin, diye uluorta birisi bize ithamda bulunduğu ürperişimiz ashab-ı kirama dokunulduğunda var mı bizde? Zaten mühim olan bu.

Örnek: Ebu Hureyre radiyallahu anh Peygamber’imizin binlerce sözünü nakletmiştir. Kendisi bu berbat çağda binlerce futbolcunun transfer ücretlerine, oynadıkları takıma ve attıkları gollere varıncaya kadar bilir; “Ebu Hureyre beş bin tane hadis nasıl ezberledi ki?” diye de utanmadan sorar. Sen bildin mi zekân mübarek oluyor. Peygamber duası almış bir insan bir mucize olarak Peygamber aleyhisselamdan hadisler nakletti mi onda tereddüt oluyor. On yedi yaşında bir çocuk on bin soru soruluyor, cevaplıyor ve hepsini bilip üniversite imtihanına hazırlanıyor. Kendisinden önce on sene yapılmış üniversite imtihanında çıkan bütün sorularını ezberliyor. Bir şey olmuyor.

Bu tuzağa yakalananların ashab-ı kirama biraz önce tarif ettiğimiz şekilde bakmaları mümkün değildir. “Peygamber’den sonra birbirine girmiş bunlar, güya da iyi Müslümanlar. Peygambere can verdiler sonra da Peygamber’in canını alacaklardı az kalsın...” dedirttiğinde şeytan, bir taşla iki kuş vuruyor.

Birincisi; böyle düşündürerek Ebu Hureyre ‘ağabey’ dedirtiyor şeytan. Sanki bir gazete muhabirini anar gibi Enes bin Malik’i andırıyor. Bu mızrakla Âişe Anamız bile yaralamaya kalkıyor. En mahreminden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi vuruyor.

İkincisi; Böyle yaparak İblis yüz puanlık değeri olan ashab-ı kiramı bir grup “Müslümanım” diyenin gözünde kırklara-otuzlara çekiyor. Sonra da başka bir grup Müslüman’a bu tabloyu gösterip “Şu hâle bak... ne rezillik bu... öyle şey olur mu...” dedirtiyor. Bu sefer yüz puan olarak Allah’ın takdir ettiği ashab-ı kiramı bir grup Müslüman üç yüz elli puana çıkarıyor. Adeta Peygamber’den değerli hâle getirtiyor, abartıyor.

Biz yörünge sorunu yaşamamak için ashab-ı kiramı blok olarak nasıl değerlendirmeliyiz? Bunu konuşacağız inşallah.

وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اٰجْمَعِيْنَ.